

[Tastesen.]

man får fra forskellige sociale institutioner; det er endog i modstrid med det tal, som overnatter f. eks. i Bådsmadsstræde. Hvis man på Koføeds Skole kan oplyse, at man har 400, som anmoder om overnatning, men at man kun har plads til de 125, så bliver det altså en ganske betydelig manko, der her er tale om.

Jeg tror, at man som subsistensløs må betragte enhver ung, som bryder med sin dagligdag, som ikke kan falde ind i det sociale mønster, som situationen er, og som derfor er uden for social funktion. Afgørende for os må være, at vi bringer de pågældende ind i social funktion igen, inden de menneskeligt går til grunde, så det haster altså med, at man fra det udvalg, som socialministeren omtalte, kommer med et initiativ, med en alternativ indsats.

I det øjeblik de unge får en chance for et alternativ til den tilværelse, de har nu, blot det at kunne spise sig mætte hver dag, kunne få regelmæssig søvn, kunne få regelmæssig hygiejne, vil det give dem den manglende selvtillid tilbage, så de kan begynde at fungere igen. Det er denne situation, det haster så stærkt med at få etableret.

Jeg har stillet et forslag helt utraditionelt den 4. februar i folketingets narkotikaudvalg, men det område, der vedrører socialministeren, er jeg stadig væk uden svar på. Er man parat til at gøre en utraditionel behandlingsindsats med unge fra den sociale højskole, børneforsorgsseminariet osv., som alligevel skal ud på socialpraktik — disse unge er jævnaldrende med mange af de unge i gruppen 14-18-årige, som der er problemer med — og til at gøre forsøg med minisamfund? Jeg er overbevist om, at det vil lykkes at få mange af dem til at fungere igen. Det vil menneskeligt og økonomisk være den rigtige løsning for samfundet.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg skal blot sige til hr. Tastesen, at det er da rigtigt, at der er et større antal end 100, der søger Koføeds Skole, men hr. Tastesen siger i sin begrundelse for spørgsmålet, at det drejer sig om 2.000 børn og unge i alderen fra 12 til 18 år, og det er dette, jeg svarer på. Det er ikke tal, jeg griber ud af luften. Det er naturligt, at vi har spurgt i de kommu-

ner, det vedrører, og vi har altså fået en besvarelse, som giver de tal, jeg opgiver her. Må jeg sige med hensyn til hr. Tastesens forslag fra narkotikaudvalget, at så vidt jeg erindrer, har vi forespurgt i kontaktudvalget, og så snart vi har en redegørelse derfra, skal den naturligvis blive tilstillet narkotikaudvalget.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Kai Moltke* til justitsministeren:

„Anser ministeren de eksisterende samarbejdsformer gennem Interpol for at være effektive og tilstrækkelige til bekæmpelse af de internationale narkotikakoncernes tiltagende virksomhed, eller ville tosidige aftaler med de nordiske lande og andre nabostater om udvidet samvirke på nævnte område ikke fremme effektivitet og koordinering?“

Kai Moltke: Når jeg har rejst dette i og for sig administrative spørgsmål, er det for det første, fordi vi befinder os i en periode, hvor rationalisering af administrationen er blevet i høj grad aktualiseret på en hel række andre områder. Jeg ved godt, at når et sådant spørgsmål bliver rejst, er den øjeblikkelige reaktion mange gange blot den at afgive en erklæring om, at hvad der f. eks. findes af hårde stoffer her i landet for den overvejende del stammer fra indbrud på apotekerne. Nu har jeg aldrig anset det for nogen forbrydelse, hvis man har et perspektiv, og hvis man følger andre landes praksis, så begynder denne historie med apotekerindbrud, overfald på natlæger, tyveri fra redningsbåde og kuttere i reglen som et forsøg på at udvide markedet i en sådan grad, at man åbner for den næste akt, engroshandelen fra store organisationer på disse områder.

Ud fra det har jeg prøvet på at sætte mig ind i, hvordan det ligger med udviklingen andre steder i verden. Har Interpol i den foreliggende situation været nok? Her må jeg henvise til, at kun de nordiske lande og få andre stater alene har denne kanal til at koordinere arbejdet mellem landenes narkotikapoliti. Jeg skal nøjes med at citere en oversigt efter de fransk-amerikanske forhandlinger i sommer, hvor man i Le Monde